ఆవకాయ జాడీ

మేరీగోల్డ్

జనతా ఎక్స్‌ప్రెస్ ఒయ్యారాలు, పోతూ వచ్చి స్టేషన్‌లో ఆగింది. అప్పటిదాకా లోపల నిండివున్న ప్రయాణీకుల్ని బయటికి కక్కేసి; కొత్త ప్రయాణీకుల్ని లోపలికి తీసుకుంది.

టీ, కాఫీ, డ్రింకులూ, సిగరెట్లూ, మేగజైన్లూ, బొమ్మలూ, పూలూ, అమ్మేవాళ్ళతో, రకరకాల మనుషులతో విజయవాడ స్టేషను మహా కోలాహలంగా వుంది.

కాంతారావు రొప్పుతుంటూ, రోజుతూ వచ్చి సెకండ్ క్లాసులో కూచున్నాడు. వెనకాలే పోర్టర్ తెచ్చిన పెట్టే, [illegible], జాడీ, టెన్నిస్ బ్యాటూ అన్నీ గబ[illegible] సీటుకింద సర్దేయించాడు. జాడీ సీటుకింద [illegible] ఎవరైనా దాన్ని తోసే ప్రమాదమున్న(?) భయ[illegible] తిరిగి దాన్ని కిందినుంచి తీసి పోర్టరు [illegible]యంతో పై బెర్తుమీద జాగ్రత్తగా అమర్చాడు.

పోర్టర్ని డబ్బులిచ్చి పంపేసి, [illegible]దిగా సీట్లో కూచుని, వాచీ చూసుకున్నాడు కాంతారావు. రైలు కదలటానికి [illegible] అట్టే టైంలేదు. తను కాస్త ముందుగా [illegible] వచ్చివుంటే ప్లాట్‌ఫారం మీదికి వెళ్ళి ఓ డ్రింక్ తాగిరావటానికి వీలయ్యేది. కాని తనేం చెయ్యగలడు? టైమైపోతోందని మామయ్య గోలపెడుతున్నా, అత్తయ్య మాత్రం ఆ జాడీనిండా ఆవకాయ కుక్కటంలో, దాన్ని బందోబస్తుగా పార్సిల్ చెయ్యటంలో టైమంతా గడిపేసింది.

కాపలిలో తమ కుటుంబంలో అందరికీ ఆవకాయ తినటం చేతయినట్టుగా, చెయ్యటం చేతకాదు. అయినా అందరికీ - ముఖ్యంగా నాయనమ్మకు - అత్తయ్య పెట్టిన ఆవకాయంటే ప్రత్యేకమైన మమకారం. అందుకే నాయనమ్మ యీ సంవత్సరం యింట్లో ఆవకాయ పెట్టొద్దని ఆర్డరు జారీ చేసేసి, తన కూతురైన అత్తయ్యకు ఉత్తరం రాసింది, ఓ జాడీ నిండా ఆవకాయ పెట్టి పంపమని.

దాని ఫలితమే యీ జాడీ. మధ్యలో దీన్ని రిక్షాల్లో, రైళ్లో చేరవెయ్యలేక తనకి ప్రాణం కడబట్టుతోంది.

గార్డు విజిల్ వేశాడు.

[illegible]క్షణంలో గబగబా పెట్టెలోకి వచ్చిం[illegible]న్ను జడల కళ్ళజోడు. వస్తూనే కాంతారావు [illegible]దురు సీట్లో తన సామాను సర్దించటం ప్రా[illegible]ంభించింది. ఇంతలో [illegible]లు కదిలింది.

ఆ యువతి అటువైపు తిరిగి మాలీతో మాట్లాడుతుండటం వల్ల, ఆమె మొహాన్ని పరిశీలనగా చూసే ప్రయత్నం చెయ్యలేదు కాంతారావు. ఆమె ఎవరో కాలేజీ విద్యార్థి అయివుంటుందని కాబట్టి, తనకు రైల్లో కాసేపు (దేవుడు మేలు చేస్తే తన స్టేషను వచ్చే వరకూ) 'ఆడ కంపెనీ' యోగం వుంది లెమ్మనుకుంటూ, తల వంచుకుని చేతిలోని సినిమా పత్రిక తిరగేయటం ప్రారంభించాడు.

కాని ఆ పత్రికలోని బొమ్మలపై మనసు లగ్నం చెయ్యటానికి వీల్లేకుండా, అతని ముక్కు పుటాలకు కమ్మగా తగులుతూ ఆవకాయ పరిమళం వ్యాపిస్తోంది. అతడా పరిమళాన్ని తన్మయత్వంలో ఆఘ్రాణిస్తున్నంతలో, "హలో" అన్న పలకరింపు ఎదుటి సీట్లోంచి వినవచ్చింది.

అతడు తలెత్తి చూసి ఆశ్చర్యపడ్డాడు.

ఎదుటి సీట్లో కూచుని వున్న రెండు జడల కళ్ళజోడు ఎవరో కాదు. తన క్లాస్‌మేట్ పద్మజ. కాలేజీకి వచ్చేటప్పుడూ ఓ డజన్ ఇష్టసఖీ మణులతో పరివేష్టించి

నడుస్తూ, మరో వైపు నుంచి అపరిచిత అబ్బాయిలు తనను 'దేవిగారు' లాగా వుండేటట్లు అందాలు చిందిస్తూ, 'మిస్ కాలేజీ' అని బిరుదు పొందిన పద్మజ.

కాంతారావు ఆశ్చర్యంలోంచి తేరుకొనే లోపల "ఎక్కడికండీ?" అని అడిగింది పద్మజ.

"ఒంగోలు వరకే"

"ఒంగోలు మీ సొంతవూరా?"

"అవును. మీరెంత వరకూ?"

'నెల్లూరుకు. మా సొంతవూరు. విజయవాడే ననుకోండి'... చిరునవ్వుతో మాట్లాడుతున్న పద్మజ పలు వరుస ఎర్రని పెదవుల్లోంచి తళతళ లాడుతుంది ఆమె అందమూ, చనువా, ఆశ్చర్యం కలిగించటమేకాక, ఇంకా ముందుకు రావటం వల్ల మన్ని ప్రశ్నలు వేద్దామనుకుంటే మాటలు తడబడ్డాయి అతడికి. నిర్మొహమాటంగా చనువుగా, అమ్మాయితో మాట్లాడాలంటే భయం అతడికి.

అతడి బిడియాన్ని గుర్తించిందేమో, పద్మజ కూడా సంభాషణని పొడిగించలేదు. అతడు చేతిలో పత్రిక పట్టుకుని పరధ్యానంగా బయటికి చూస్తూ వుంటే- ఆమె ఏమిటండీ ఆ మేగజైను? అంటూ తీసుకుంది. అలా మేగజైన్ తీసుకునే టప్పుడు ఆమె చేతివేళ్ళు అతడికి తగిలేసరికి ఆ స్పర్శతో షాక్ కొట్టినట్లయింది. తనకలాంటి అద్భుతమైన అనుభవం కలగటానికి ఆ మేగజైన్ కారణమయింది కాబట్టి, దాన్ని కొనటానికై తను చెల్లించిన రెండు రూపాయలు పూర్తిగా సద్వినియోగమయినట్లే అనిపించిందతడికి.

రైలు తెనాలి స్టేషన్ సమీపిస్తోంది. ఒకసారి తన ప్యాంటునూ, షర్టునూ చూసుకున్నాడు కాంతారావు. "ఓ ఫస్ట్ క్లాస్ మోతగా వున్నాయి." అనుకుంటూ తృప్తిగా ఊపిరి పీల్చుకుంటూ తల పైకెత్తి చూశాడు. గుండె గుభేలుమంది!

ఎందుకంటే అప్పుడతడికి తనకన్నా ఉత్సాహంగా పై బెర్తుమీద బైటాయించి ఘుమఘుమలు వెదజల్లుతున్న ఆవకాయజాడీ కనిపించింది. తను రిక్షాలో తెచ్చేటప్పుడో పైన సర్దేటప్పుడో, కొంచెం తొణికిందేమో దానికి కట్టిన గుడ్డ కొంతభాగం ఆవకాయ నూనెలో తడిసి ఎర్రగా ఫెళఫెళలాడుతోంది.

కాంతారావుకు భయంతోపాటు కోపం కూడా వచ్చింది. అత్తయ్య హస్తవాసి వల్ల సంక్రమించిన వాసనా వైభవం ఈ ఆవకాయకు ఎంతైనా వుండవచ్చుగాక! అంతమాత్రంచేత, తను మిస్ పద్మజతో మాట్లాడుతున్నప్పుడే యిది యింత గర్వంగా ఘుమాయించి పోవాలా? ఎన్నో కాలేజీ నాటకాల్లో, ఎలక్షన్‌లలో, సమ్మెల్లో పాల్గొన్న అధునాతన అభ్యుదయ హీరో కాంతారావు ఆవకాయ జాడీతో ప్రయాణం చేస్తున్నట్లు ఈవిడకు తెలిస్తే అప్పుడు ఏమిటి గతి?

అతడి ఆందోళనను ఏమాత్రం ఖాతరు చేయకుండా ఆవకాయ పరిమళం మరింత తీవ్రతరమవుతోంది. ఆ పరిమళం ఏ క్షణాన పద్మజ ముక్కుకు తగిలి, ఆమె తలెత్తి జాడీవైపు చూస్తుందో, ఏ క్షణాన దాన్ని గురించి అడుగుతుందో అని అతడు హడలి పోతున్నాడు. చెమట తుడుచుకుంటున్నాడు.

రైలు తెనాలి స్టేషన్‌లో ఆగివుంది. పద్మజ మేగజైన్ చదవటం మానేసి, కిటికీలోంచే ప్లాట్‌ఫారంమీది సందడిని గమనిస్తోంది. రైలు మళ్ళీ బయల్దేరేలోగా ఆమె ఎప్పుడు తన ద... జాడీవైపు మళ్ళిస్తుందో ... గలరు.

జాడీ ఆమెకు కనబడకుండా ఓ టవల్ తీసి దానిమీద కప్పితే? మంచిదే, కాని అలా కప్పేటప్పుడు ఆమె గమనించి అసలు విషయాన్నంతా పసిగట్టేస్తే- అంతకన్నా ఘోరం వుండబోదు.

రైలు ఆగినంతసేపూ తను ఎదురుగానే వుంటే ఆమె జాడీనే గురించి అడుగుతుందన్న భయంతో అతడు రైలు దిగి ప్లాట్ ఫారం మీదికి వెళ్ళాడు. ఎప్పుడైనా ప్లాట్ ఫారం మీద అడుగు పెట్టగానే కాఫీ స్టాల్ వైపు దారి తీయటం అతడికి అలవాటు. కాని యిప్పుడున్న కష్ట పరిస్థితిలో కాఫీ మీద మనసు పోవటంలేదు.

కాసేపు ప్లాట్ ఫారం మీద అటూ యిటూ తిరిగి, రైలు కదల బోయేటప్పుడు పెట్టెలో ఎక్కాడు.

"కాఫీ కోసం వెళ్ళారా?" అంది పద్మజ. అతడు తిరిగి తన సీట్లో కూచున్నాక.

"లేదండీ"

"మరి?"

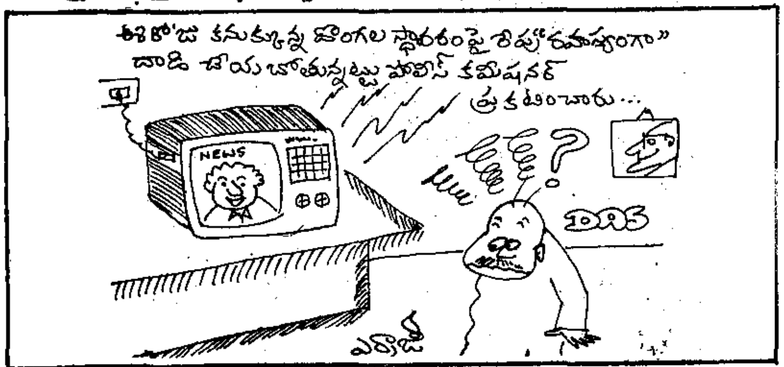

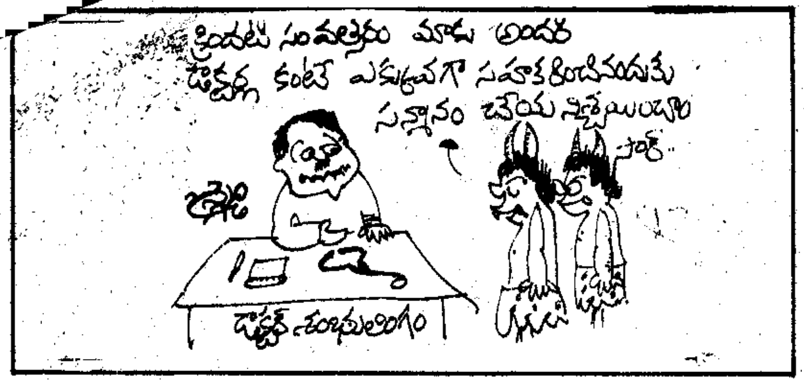

మరెందుకు వెళ్తావో ఆమెకెలా చెప్పగలడు తను? నవ్వు నవ్వుతూ, "ఊరికే. అలా తిరిగొద్దామని," అన్నాడు.

ఆ జవాబుతో తృప్తిపడి తిరిగి నిమగ్నమై పోతుందని ఆశించాడతడు. కాని, ఆమె దాన్ని మడిచి పెట్టేసి, గుడ్లగూబ లాగా (అని అతడి భావం) అటూయిటూ చూస్తోంది.

ఆమె దృష్టి పై బెర్తు వేపు పోకుండా వుండటానికని అతడే సంభాషణ కొనసాగించాడు - మాటలు తడబడుతున్నా,

"మరి, కాకినాడలో మీ వారు ..."

ఆమె మొహం కొంచెం రంగులు మారింది. "యూసీ ... అయామ్ అన్ మారీడ్" అంది.

"అహా. మీవారుకాదు, మీవాళ్ళు ... అంటే రిలేటివ్స్ ..."

"ఓ ... అదా! రిలేటివ్స్ కాదు. నా చిన్నప్పటి స్నేహితురాలు, అరుణ అనే అమ్మాయి అక్కడ వుంది. చాలా రోజులుగా నన్ను రమ్మని వాళ్ళు భార్యాభర్తలిద్దరూ రాస్తుంటే యిప్పుడు బయల్దేరాను, వచ్చే నాలుగురోజులుండి రావచ్చుగదా అని..."

'అఘోరించక పోయారు, ఇద్దరూ' అనుకున్నాడు కాంతారావు. ఆ మురిసిష్టపు స్నేహితురాలెవరో నెల్లాళ్ళు లోనే వుండాలా? వుండెనుపో, యీ మహాతల్లిని రమ్మని, యిప్పుడే రాయాలా? రాసిట్టే చూడకపోతే కొంపలార్పుకు పోతున్నట్టు! ఒకవేళ రాసినా, యీ పిల్ల మగరాయుడి లాగా బయల్దేరి రావటమేమిటి, తన ఖర్మ కాకపోతే?...

ఈ విధంగా కొనసాగుతున్న కాంతారావు స్వగతం టక్కున ఆగిపోయింది, పద్మజ వేసిన ప్రశ్నతో.

"అర్రా! ఎక్కడిదండీ ఆవకాయ వాసనా?"

పడ్డది పిడుగు!

అయినా ధైర్యం వహించి, ఆమె ప్రశ్నను విననట్లు నటిస్తూ, మేగజైన్‌లో తల దూర్చాడతను. కాని పద్మజ అతన్ని వదిలిపెట్ట దల్చుకున్నట్టు లేదు.

"ఏమండోయ్, మీకు రావటంలేదా ఆవకాయ వాసన?"

అతను వికృత మొహంతో తలెత్తి "ఎక్కడా?" అన్నాడు.

"అదే, తెలీటంలేదు" అంటూ పద్మజ పెట్టె అంతా కలయజూచి, "అదిగో" అంది పైన చూపిస్తూ.

"ఓహో" అన్నాడతను, అది తన దేనని చెబుదామా వద్దా అనుకుంటూ.

"ఎవరిదో," అంది పద్మజ.

"అదే నాకూ తెలిటంలేదు." అనేసి, కాసేపాగి "ఎవరో మరిచిపోయి వెళ్ళుం టారు. పాపం," అన్నాడతడు.

"పాపమేం లెండి. అలాంటి వాళ్ళను పాపం అనకూడదు. లేకపోతే, వాచిపోయి చస్తున్నట్లు ఇంతింత పెద్ద జాడీల్తో అవ కాయ నెత్తినేసుకు రావటం దేనికి? తెచ్చాక దాన్ని జ్ఞాపకంగా దింపుకోవద్దూ వెధవసజ్ఞా కాకపోతే ..."

ఆ మాటలు కొరడా దెబ్బల్లా తగులు తున్నాయి కాంతారావుకు. కాని అవన్నీ మౌనంగా భరించక తప్పేటట్టులేదు. "అలా తిట్టకండి పాపం. మతిమరుపు మానవసహజంకదా!' అందామను కున్నాడు కాని, అలా అంటే జాడీ తనదే నని పద్మజకు అనుమానం కలగొచ్చు, నన్న భయంతో పూరుకున్నాడు.

పద్మజ మళ్ళీ అంది "అసలలాంటి మతి మరపు మనుషులు ప్రపంచంలో వున్నారనుకుంటే, నాకు ఆశ్చర్యానికి బదులు కోపం వస్తుంటుంది. నాన్సెన్స్ ఫూల్స్! అసలు వాళ్ళు అన్నం తింటారో, మరేమైనా తింటారో -"

నోటమాట రాలేదు కాంతారావుకు. ఏం తింటే యీ విడ కెందుకు? యీ విడ పూర్వీకులంతా అన్నానికి బదులు వాయుభక్షం చేశారేమో

"ఏమండీ మాట్లాడరు?" అంది మళ్ళీ పద్మజ.

కోపాన్ని కష్టంగా అణుచుకున్నాడు కాంతారావు. ఈవిడతో ఎవరేం మాట్లాడగలరు? భవిష్యత్తులో యీ పిల్లను

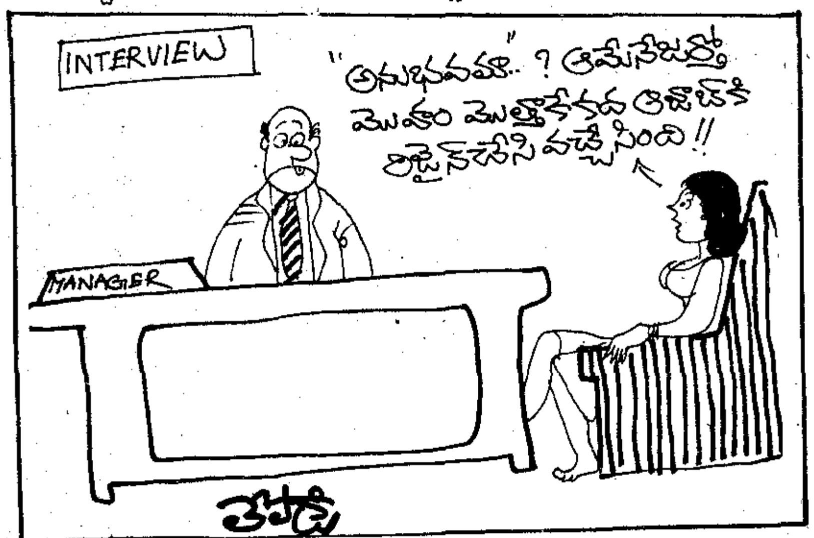

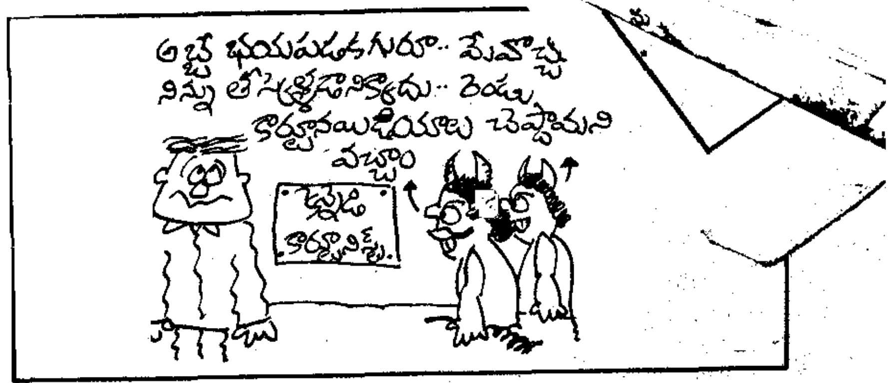

చేసుకోబోయే అభాగ్య మగ జీవికూడా ఏమీ మాట్లాడలేక, పెళ్ళయినే మర్నాడే కాశీయో, హరిద్వారమో చేరవలసిన వాడే కదా — అనుకున్నాడతను.

పైకిమాత్రం నిర్లక్ష్యం కనబరుస్తూ. "పోనిద్దురూ - వెధవజాడీ - ఎవరిదయితే మనకెందుకు?" అన్నాడు.

"అయ్యో, అలా అంటారేమిటి? ఆవకాయంటే మీ కసహ్యమా?"

కాంతారావుకు కొద్దిగా ధైర్యం వచ్చింది. ఎబ్బే, అసహ్యం లేదు. చాలా యిష్టం. ఆమాటకొస్తే ఆ జాడీ నాదే. తమాషాకు నాది కాదని చెప్పాను. అనేద్దామనీ అనిపించింది. కాని అందుకు తరుణం మించిపోయిందని వూరుకున్నాడు. పద్మజకు జవాబుగా, "అసహ్యం లేదుగానీ, నేను పికిల్స్ అట్టే రెలిష్ చెయ్యనండీ. ఎవడు తింటాడీ పాతకాలపు వంటలు - ఈ ఆధునిక యుగంలో కూడా ..." అన్నాడు.

"అది నేనొప్పుకోను. ఎంత ఆధునిక యుగంలోకూడా...." అన్నాడు.

"అది నేనొప్పుకోను. ఎంత ఆధునిక యుగంలోనైనా మన నాలుక రుచి పూర్తిగా తల క్రిందులై పోతుందంటే ఒప్పుకోవటం కష్టం," అంది పద్మజ.

నాలుక రుచి సంగతి అలా వుంచి, యీ మాటలకు నాలుక వెళ్ళబెట్టాడు కాంతారావు.

మళ్ళీ అంది పద్మజ. "నా మట్టుకు నాకుమాత్రం ఆవకాయకొక ప్రత్యేకత వుందనిపిస్తుంది. అది తెలుగు సంస్కృతిలో ఒక భాగమనికూడా చెబుతుంటా న్నేను. అందుకే, మా యింట్లో వంట మనిషి అరడజన్ కూరలూ, సాంబారులూ తెచ్చి టేబుల్‌మీద వుంచినా, ముందుగా ఆవకాయ రుచి తగలందే ఆవేవీ గొంతులోకి పోవు నాకు...."

కాంతారావు పశ్చాత్తాపంతో తనమీద కోపంతో దహించుకు పోతున్నాడు. ఈవిడకు ఆవకాయ ఇష్టమని ముందే తెలిసుంటే తను గర్వంగా ఛాతీమీద చెయ్యి వేసుకుని, "ఆ జాడీ నాదే. మా అత్తయ్య స్పెషల్‌గా పెట్టింది!" అని ప్రకటించి వుండేవాడుకదా? ఇప్పుడేమనుకున్నా ఏం లాభం? తనది కాదని చెప్పాక, రైలు దిగేటప్పుడు దాన్ని తీసుకెళ్ళటం ఎలా?

రైలుపెట్టె అంతా దాదాపు ఖాళీగా

వుంది. ఓ మూల కూచునివున్న మరో యిద్దరు ప్రయాణీకులు హాయిగా నిద్ర సేవిస్తూ వుండడంవల్ల, వీళ్ళ సంభాషణను వినటంలేదు.

"ఆవకాయంటే నాకంత మమకారం కాబట్టే, ఆ జాడీని అలా మరిచిపోయి వెళ్ళినవాళ్ళమీద అంత కోపం వచ్చింది నాకు. అసలలాంటి మనుషులు ప్రపంచంలో ఎందుకున్నారా అని ..." అంది పద్మజ మళ్ళీ.

కాంతారావుకు మండుకొచ్చింది ఎందుకుండకూడదు? ఉంటే యీవిడకేం కష్టం? వాళ్ళంతా వచ్చి యీవిణ్ణి చావగొట్టడం లేదుకదా? తీరిగ్గా కూచుని మాట్లాడుతోంది - తనకు లేనిపోని సమస్య తెచ్చిపెట్టింది చాలక!

"ఆవకాయ ఫ్రెష్‌గా ఉన్నట్టుంది హబ్బ! ఏం వాసనా...." అంది పద్మజ వాసన పీలుస్తూ.

"షటప్!" అందామనుకున్నాడు కాంతారావు కోపంతో. కాని అలా అనుకోవటం వరకేకదా తను చెయ్యగలిగింది!

రైలు చీరాల స్టేషన్ దాటింది.

"ఇంత విలువైన ఆవకాయ ఇప్పుడెవరి చేతిలో పడబోతోందో పాపం," అంది పద్మజ.

కాంతారావుకు కొద్దిగా ఆశ అంకురించింది. 'ఎవరి చేతుల్లోనో పడటం దేనికి? నేనే తీసుకు వెడతాను. అందామనుకున్నాడు. కాని ఇవన్నీ పాతకాలం వంటలని తీసి పారేశాక, యిప్పుడిలా అనటం బాగుంటుందా?'

అందుకని, ఆ వుద్దేశం మార్చుకుంటూ, "ఎవరి చేతుల్లో పడినా మనకేం నష్టం లేద్దురూ?" అన్నాడు, లోలోపల కుమిలిపోతూ.

"అలాగనకండి. అది పోయి ఏ హోటలు తిండి తినే నాసిరకం చచ్చు మనుషుల చేతిలో పడటం నాకు నచ్చదు. కాబట్టి ఏం చేద్దామంటారు?"

"మీరే చెప్పండి;" అన్నాడతడు.

"అలాగయితే ఓపని చేద్దాం....ఎటూ నేను నా ఫ్రెండ్ దగ్గరకి వెళ్తున్నాను కాబట్టి, తీసుకెళ్ళి దానికి ప్రెజంట్ చేస్తాను. వాళ్ళక్కూడా ఆవకాయ ఇష్టమే అయినా, కొత్త కాపురం కాబట్టి తయారు చేసుకునే పాటి తీరిక వుండక పోవచ్చు. ఇంత మంచి కొత్తావకాయ అనుకోకుండా దొరికితే మా అరుణ సంబరపడిపోతుంది ....ఏమంటారు?"

"బాగుంది అయిడియా," అని అభినందించాడతడు.

"పోనీ మీరు తీసుకెళతానంటే తీసుకెళ్ళండి ... నా ఫ్రెండుకి నేనేం ఆవకాయ తీసుకొస్తానని ప్రామిస్ చెయ్యలేదు కదా!"

సంభాషణ యిక్కడి దాకా వచ్చాక, తనే తీసుకెళతాననటానికి అతడేం ఆత్మగౌరవం లేనివాడా? ట్రిమ్‌గా, కూలింగ్ గ్లాసులు వేసుకుని, బూట్లు టక టక లాడించుకుంటూ బహుదర్జాగా నడిచేవాడు, 'ఆవకాయ కోసం ఆశపడతాడని' భావించటమూ! అంతకన్నా ఆత్మహత్య మేలు.

"నో నో. నాన్సెన్స్. ఛీ. ఈ తగలాటం నా కెందుకు చెప్పండి? అసలు, రైలు దిగాక నా టెన్నిస్ బ్యాట్ మోసుకెళ్ళటమే నాకు కష్టం. అలాంటిది యీ ఆవకాయ జాడీ, దాని మీద ఆవకాయ మరకలతో ఆ గుడ్డా - పట్టుకెళ్ళాలంటే ఓ! హారిబుల్," చాలా ఠీవిగా అన్నాడతడు.

"నాకేం అలాంటి అభ్యంతరాలు లేవనుకోండి. కానీ, ఇంత పెద్ద జాడీని ఎలా పట్టు కెళ్ళటమా అని చూస్తున్నా.... ఉండండి చెప్తాను," అంటూ తన సూట్‌కేస్ తెరిచి దానిలోంచి ఓ కాన్వాస్ సంచీ బయటికి లాగింది పద్మజ.

"ఓ హెల్ప్ చేస్తారా?" అంది.

"రెడీ. చెప్పండి."

"ఆ జాడీని కాస్త కిందికి దించి యీ సంచీలో సర్దగలరా?"

"ఓ, దానికేం భాగ్యం," అంటూ సంచీ చేతిలోకి తీసుకున్నాడు కాంతారావు. అది చాలా పెద్ద సంచీ. "కిలాడీ పిల్ల, రైల్లో యిలాంటివి కొట్టుకు పోయేందుకే తెచ్చినట్టుంది, గోతంలాంటి సంచీ" అనుకున్నాడు.

అతడు ఏడుపు మొహంతో జాడీని ఎత్తు మీంచి కిందికి దింపుతోంటే పద్మజ తన సీటులోంచి కదలకుండానే, "చాలా శ్రమిస్తున్నాను మీకు," అంది.

"అబ్బే... ఏం ప్లెజర్" అన్నాడతడు. లోపల మాత్రం, "నా జాడీని గద్దలాగా తన్నుకుపోయి నువ్వేం బాగుపడతావులే..." అనుకున్నాడు.

జాడీని ఆ సంచీలో జాగ్రత్తగా సర్ది, దాన్ని ఆమె సామాన్ల పక్కనే అమర్చాడతడు.

"థ్యాంక్సండీ," అంది పద్మజ.

మరొక సందర్భంలోనైతే కాలేజీ బ్యూటీ పద్మజనుంచీ అందిన ఈ థాంక్స్‌ను హృదయంలో జాగ్రత్తగా భద్రపరచుకునేవాడు కాంతారావు. కాని ఇప్పుడా సౌందర్యారాధన గురించి పట్టించుకునే స్థితిలో లేడతను. అంచేత, అతడికి వినబడలేదేమోననుకొని మళ్ళీ, "థాంక్సం డోయ్" అంది పద్మజ.

ఈసారికూడా అతడు "నో మెన్షన్" అనలేదు. "నీ మొహం మండ" అని మాత్రం అనుకున్నాడు.

ఒంగోలు స్టేషన్ దగ్గర పడుతోంది. కాంతారావుకు నీరసం లాంటిది ఆవరిస్తోంది... "ఈ చేతుల్తో అత్తయ్య దగ్గర్నుంచీ ఆవకాయ జాడీ అందుకున్నాను. కాని ఈ చేతుల్తో దాన్ని నాయనమ్మకు అందిద్దామనుకున్నాను. కాని ఈ చేతులతోనే దాన్ని ఈ భాటకి (మిస్ పద్మజ!) సంచీలో సర్దేశాను. భగవాన్! ఏమిటీ అన్యాయం?" అని ఆక్రోసించాడతడు.

ఒంగోలు స్టేషన్‌లో రైలాగింది. "వెళ్ళొస్తానండీ" అని పద్మజతో చెప్పి ఆమె నవ్వుతో యిచ్చిన వీడ్కోలును ఏడుస్తూ అందుకుని, మౌనంగా ఆవకాయ జాడీకికూడా భారమైన వీడ్కోలు ఇచ్చిపెట్టి, బెడ్డింగు మాత్రం వేరొకచేతా పట్టుకుని రైలు దిగాడు కాంతారావు. ●